Написав Неоніла Мазепа
П'ятниця, 14 лютого 2014, 10:42

Покайся, Україно!

О страждальна моя Україно,
Ти зазнала багато біди.
Не один любий син твій загинув
У безодні страшної війни.

Твої діти вмирали в окопах,
На морях, в болотах і лісах,
Гинув люд на нелюдських роботах,
Замерзав у снігах в Соловках.

Хоч прийшов тихий час і для тебе,
Та недовго яснів небограй.
Наче грім серед ясного неба -
Грізний атом уразив твій край.

Увірвалось чорнобильське лихо -
Згіркли ріки, зчорніли ліси.
Відступало життя в тобі тихо,
Бо Чорнобиль твій вік вкоротив.

І політики руку приклали,
Бо до влади всі хочуть прийти,
Від убогих останнє забрали,
Щоб своєї мети досягти.

Та усі ми не так поступали,
Всі ми грішники в Божих очах.
Все вождів ми собі вибирали,
Щоб вклонялися їм повсякчас.

Ми відкинула Бога Всесвіту,
Шанували ж кумирів своїх,
Поклонялися статуям литим,
Хоча знали, що чинимо гріх.

Їх портрети несли, транспаранти,
Чужоземні несли прапори,
Замість того, щоб честь віддавати,
Тому, Хто увесь світ сотворив.

Український народе, покайся!
За Вкраїну щоднини молись.
Від минулих гріхів відрікайся,
Правді в очі, нарешті, дивись.

Адже з неба приходить спасіння,
Вождь земний нам нічого не дасть.
Тож повіруйте в Божого Сина,
Він відводить усяку напасть.

В молитвах ми оновлюймо силу,
Бог всі біди від нас відведе.
Затремтять вороги у безсиллі,
Коли правда Христова прийде.

Краю мій, дорога Україно,
Покори ти гординю свою.
Перед Богом впади на коліна,
Він чекає молитву твою.